

kulturház – megjelenik 4 hetente

HÉTVÉGI MAGAZIN

3/2013 – 47. hét

2013. november 22. péntek

Szabad Újság

www.szabadujsg.com

Ára: 0,60€

**A legrészletesebb
műsorújsággal!**

Brumiarc és a Kicsi
Rajkovics Péter első mesekönyve

Phoenix RT
Nincs ellenszer

**8 nyerő
ajánlat!**

40 éves
a Popfesztivál

EXKLUZÍV
*Szinetár Dóra
és Bereczki Zoltán*

HOVÁ TŰNT DRÁFI MÁTYÁS?

12-13. oldal

Köszöni, jól van – mondja Dráfi Máttyás Jászai Mari-díjas Érdemes Művész „A színház nem csak szórakozás”

Egy parkba vittük fotózni Dráfi Máttyás színművészt azon a borús hétfői késő délutánon, még az eső előtt. Lehullott sárga és barna falevelek közé, zizegő avarba. Beszélgetni már egy közeli kávéházba tértünk be. Kíváncsiak voltunk, mivel tölti a napjait a hetvenegy éves színművész.

● **Mostanában mintha eltűnt volna.**

Nem tűntem sehová. Járok, dolgozom, csináljuk a Teátrum Színházi Polgári Társulást. Ma délelőtt a Hókirálynő ment Nádszegen. Tegnapelőtt este a Luxemburg grófját adtuk, telt ház előtt, Zselízen.

● **Szereti Sir Basil szerepét?**

Nagyon szeretem és az operett muzsikáját, a kollégákat is. Szívesen járunk az előadással mindenfelé. Sajnos, a jogvédő hivatal elég borsos árat kér. A jogdíjon kívül évente ki kell fizetni a kottahasználat jogát is, ami ötszáznyolcvan euró. Két

éve fut a produkció. Úgy néz ki, az idén lesz az utolsó előadás.

● **A magánszínházakban többet nézik a könyvelést, mint a szöveggönyt?**

A feleségem közgazdász, ő törődik a Teátrum pénzügyeivel. De nagyon nehéz a működtetés. A kultúrházak vezetői inkább tátogós előadásokat vesznek. A Luxemburg grófja, melyben a zenészekkel együtt ötvenkét ember van a színpadon, drága előadás. Konkrétan lesznek, kétezer négyszáz euróba kerül. Azt mondják, nagyon sok. Pedig, ha beszerveznének háromszáz nézőt, tízeurós jeggyel számolva, hatszáz eurót nyernének rajta. Persze, ez már munkával jár. Ráadásul tegnapelőtt két kisbusszal és saját autókkal utaztunk Zselíre, mert a sofőr az utolsó előtti napon lemondta az autóbust, mert jobb üzlete lett, a békéscsabai kolbászfesztivál.

● **Hogy érzi magát ezekben az őszi napokban?**

Köszönöm, jól vagyok. Kissé fáradtabb, mint mindig ősszel. Amikor nem volt baj a lábammal, akkor is fáradtabb voltam ilyenkor. Ott a kert, mindig csöpög egy vízcsap, elromlik egy zár.

● **Megtanulta megszerelni?**

Amikor építkeztünk, elhívtam egy ismerősömet, mutassa meg, hogyan kell parkettázni. Két sort lerakott, és elküldtem, a többit megcsináltam. Szinte mindent ellestem a mesterektől.

● **Őszi ember. November tizenhetedikén született.**

Örülök, hogy túl a hetvenen, vannak felkéréseim. Nincs időm lustálkodni. Javában próbálok egy új darabot a Vertigo budapesti szlovák társulatnál. Egy régi tervem is megvalósulni látszik: évfolyamtársnőmmel, Katarína Mrázovával szlo-

vák – magyar költészeti estek sorozatát készítjük elő, s van még egy bemutatónk is az idén a Teátrumban.

● **A megyei választások előtt az MKP kampányrendezvényein lépett fel.**

Szívesen vállaltam. Sok magyar szülő nem magyar iskolába írta gyermekét, hogy jobban érvényesülhessen. Mi tudunk érvényesülni, még ha magyar iskolába jártunk is, jóval nehezebb időkben. Olyan műsort állítottam össze, ami a magyar beszéd szépségéről szól. Nemcsak a magyarok, hanem más nemzetiségűek is elmondták, hogy a magyar, csodálatos nyelv. Bernard Shaw azt nyilatkozta az egyik amerikai rádióban, ha magyar lett volna az anyanyelve, sokkal jobban ki tudta volna fejezni magát, és a munkái is színesebbek lettek volna. Stanislaw Lem, a híres sci-fi író pedig azt válaszolta a kérdésre, hogy hisz-e a földönkívüliekben, „Hogyne! Már itt is vannak. Magyaroknak hívják őket”.

● **Molnár Csaba rendezőnek a Komáromi Jókai Színház 60. évfordulója alkalmából forgatott filmjében csodálatos gondolatokat fogalmaz meg a színházról.**

Fura egy foglalkozás ez a miénk. Egy ember, aki papírkoronát tesz a fejére, piros palástot rak magára, ráül egy trónnak nevezett szerkentyűre, és elhiszi magáról, hogy ő a király, biztos, hogy nem komplett. Normális ember ilyet nem csinál. Vigasztal bennünket az a tény, hogy a nézőtérben ül háromszázötven ember, és a papírkoronás ürgérről elhiszik, hogy ő a király. Most, akkor ki nem normális? És még fizetnek is érte. Ha nem hiszi el a közönség, hogy a trónon ül a király, nagy baj van. Nem a nézővel, hanem fent, a színpadon.

● **A Komáromi Jókai Színház színpadán nem látni manapság.**

Most újjítottuk volna fel a Sári bírót. Lévéra és Rozsnyóra mentünk volna. Az ottaniak lemondták az előadásokat. A velencei kalmárban játszom majd a velencei dózsét az évad végén. Shakespeare-évforduló lesz.

● **Milyen érzés nézni az unokákat, ahogy a Hókirálynőben játszanak?**

Miki unokám alakítja Kai szerepét. Éneken nem jeleskedik, de kiváló színészi képességgel rendelkezik. Sok gyakorlással megtanulta a dalt. Ezért döntöttem úgy, hogy mégis neki adom a szerepet,

hiszen rengeteg gyerek szégyell énekelni, ezért nem fejlődik a hallása. A közönség soraiban sok kisdíák ül, akik hasonló gondokkal küzdenek. Ezzel is szeretném buzdítani őket, hogy énekeljenek. Nem baj, ha nem tudnak, az énekléssel tisztul a hallásuk! Kodály Zoltán is azt mondta, hogy kilenc hónappal a születés előtt kell énekelni kezdeni. A legkisebb unokám, a hat éves Maja is jelentkezett az előadásba. Mondtam neki, „Te gyermek! Még rendesen beszélni sem tudsz, és már színpadra mennél?”. Erre odament a feleségemhez, hogy „Nagy! Nem lehetne valahogy mégis elintézni a papával?”. Kitaláltunk neki egy őrangyalkát, aki Gerdát segíti az úton, hogy megtalálja a kistestvérét. Aranyosan lépeget a kis Gerda mögött. Hókirálynőt Réka unokám alakítja, aki operaénekesnő szeretne lenni. Dobi Ákos remek zenét szerzett a dalokhoz. Vettünk egy hógépet, nagyon szépen hull a hó. Vetítést is használunk és mindenféle olyan színpadi technikát, amit bárhová lehet hurcolni. A Teátrum előadásaiban valamennyi családtagom segít. Emese lányom a színpadon, Anikó a kulisszák mögött. Borika, a feleségem jelmezt varr, öltöztet, segítkezik, ahol kell.

● **Hogyan került a Magyar Lovas Színházba Dél-Komáromba?**

A János vitéz számomra mindig mágnes. A Magyar Lovas Színházban Derzsi György rendezte, láttam benne fantáziát, beszélgettem Márkos Attila tulajdonossal. Az öreg János vitézt alakítom, aki elmeséli a történetet, végül megtalálja a fiatal Iluskáját. Maja unokámat elvittem lovackákat simogatni. Egyszer csak látom, hogy Majus tárgyal valamit a darabéli Iluskával. A következő próbán már ott volt a tömegben. Elintézte magának, hogy integethessen a huszároknak.

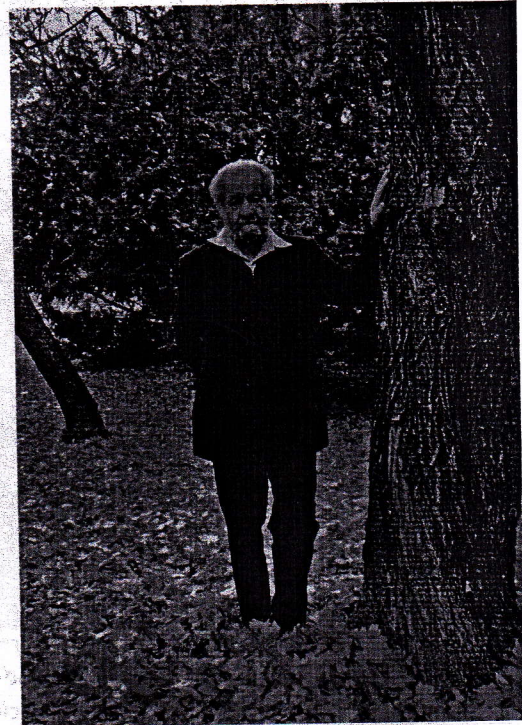
● **Ponty Tamás János vitéz előadásában a francia királyt alakítja majd.**

Örömmel vállaltam.

● **Szívesen segít a fiataloknak?**

Ha kéri, akkor igen. Magamtól is próbáltam egypárszor segíteni, de hát én már vén vagyok, nem vagyok eléggé modern, azt mondták, ne szóljak bele. Aki őszintén hív, megfogadja a tanácsaimat. Elszomorít, amikor a pozsonyi színművészetiek azon gondolkodnak, hogy na, majd Budapesten! Mintha ide nem kellene a magyar színész. Pedig hát itt is szükség lenne rájuk. Nagyon sajnálom, hogy azok

az emberek, akik elvégezték a színművészeti főiskolát, nincsenek nálunk, a Jókai Színházban. Ezért szomorított el, amikor a főiskolát végzett színészeinket nem veszik fel, vagy elküldik a színházból. Mindig az volt a vágyam, hogy egy nagy színház legyünk, több részleggel (zenekar, énekar, táncsoport); amolyan kis nemzeti színház, állandó társulattal.

● **A Teátrum pedig Konrád József özvegyének segít egy szobor felállításában. Egy éve avatták a talapzatát ott, ahol annak idején a komáromi Magyar Területi Színház első épülete állt.**

Konrád Márta mellé álltunk, hiszen magánszemély nem állíthat szobrot, polgári társulás igen. Most, az Egy csók és más semmi című produkciónk novemberi előadásának teljes bevétele a szobor javára ajánljuk fel, hiszen fontosnak tartjuk, hogy emléket állítsunk azoknak, akik a Magyar Területi Színházat elindították, nehéz körülmények között, de szívvel-lélekkel dolgoztak érte.

● **Az embereknek szükségük van a színházra?**

Merem remélni, hogy igen. A színház nem csak szórakozás. Lehet úgy nevelni, hogy a közönség ne vegye észre; csak később jusson eszébe, hogy „Ejnye! Mit láttam?”. Nem szeretem az átdolgozott előadásokat. Egy színdarab nem véletlenül marad fenn négyszáz évig. Nem szabad lenézni a közönséget. Pontosan tudják, mi az aktuális egy régi darabban. ■

BÁRÁNY JÁNOS

FOTÓ: GRASSL FERDINÁND